

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobkyně: **Ing. G. M.**
zastoupené advokátem Mgr. Bc. Jaroslavem Luxem
sídlem Poděbradova 1243/7, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 20. 11. 2018 , o starobním důchodu

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. Bc. Jaroslava Luxe **se určuje částkou 3 400 Kč**, která mu proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 20. 11. 2018 č.j. RN-495 405 396-315-LP žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení zamítla námitky žalobkyně a potvrdila své rozhodnutí ze dne 12. 1. 2018 č.j. X, kterým přiznala žalobkyni podle ust. § 29 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů a s přihlédnutím k článku 13, čl. 16 odst. 1 a čl. 30 odst. 3 Smlouvy mezi Českou republikou a Ruskou federací o sociálním zabezpečení publikované pod č. 57/2014 Sb. m.s. starobní důchod od 1. 11. 2014 ve výši 7 592 Kč měsíčně s tím, že se tento důchod od lednové splátky v roce 2015 zvyšuje na 7 737 Kč, od lednové splátky v roce 2016 na 7 777 Kč a od lednové splátky roku 2017 na částku 8 0005 Kč. Žalovaná neuznala důvodnými námitky žalobkyně, že považuje výši důchodu za příliš nízkou s ohledem na to, že v Rusku vykonávala práci vedoucího inženýra a nesouhlasila s tím, že jí byla ruská doba pojištění započítána až od data 1. 9. 1980, neboť předtím pracovala v Ázerbájdžánu v bývalém Sovětském svazu. Tuto dobu žalovaná žalobkyni nezhodnotila proto, že žádost o starobní důchod žalobkyně uplatnila až po datu 22. 9. 2009, do kterého byla ve vztazích mezi Českou republikou a Republikou Ázerbájdžán považována za platnou dohoda mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o sociálním zabezpečení ze dne 2. 12. 1959, která vstoupila v platnost 1. 7. 1960 a byla publikována pod č. 116/1960 Sb. Po uvedeném datu nebyla nová smlouva o sociálním zabezpečení mezi Českou republikou a Republikou Ázerbájdžánu uzavřena. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí pak žalovaná podrobně vysvětlila způsob výpočtu výše starobního důchodu žalobkyně.
2. Žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí podala včasnou žalobu, ve které nesouhlasila s výší starobního důchodu. Má za to, že tato výše je příliš nízká vzhledem k tomu, že v Rusku vykonávala práci vedoucího inženýra, jak je zřejmé z pracovní knížky. Dále namítala, že jí byla ruská doba pojištění započítána až od data 1. 9. 1980, neboť předtím studovala a pracovala v Ázerbájdžánu v bývalém SSSR. Uvedla, že pochází z Ázerbájdžánu, kde pracovala od roku 1971 do roku 1989, kdy se vdala do České republiky. Neví, z jakého důvodu jí tato doba nebyla započtena a dokládá ji „pracovní knížkou“. V napadeném rozhodnutí není zmínka o tom, jak dopadlo jednání s Ruskou federací o uznání odpracovaných roků, které jí dříve nebyly započteny. K žalobě připojila fotokopii této pracovní knížky v ruském jazyce a její překlad do jazyka českého.
3. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby žalobkyně jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalované ze dne 20. 11. 2018 č.j. X a připojeného dávkového spisu žalobkyně a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalované. Napadené rozhodnutí přitom krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).
5. Z obsahu dávkového spisu žalobkyně krajský soud zjistil, že žalobkyně podala žádost o starobní důchod prostřednictvím Okresní správy sociálního zabezpečení Ostrava ze dne 5. 6. 2017 s tím, aby jí tento důchod byl přiznán od 1. 11. 2014. O této žádosti, jak již bylo uvedeno shora, rozhodla žalovaná dne 12. 1. 2018 pod č.j. X. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala námitky, ve kterých uvedla, že v Rusku vykonávala práci vedoucího

inženýra, což je zřejmé z pracovní knížky a diplomu. Nesouhlasila s tím, že jí ruská doba pojištění byla započtena od 1. 9. 1980, neboť předtím studovala a pracovala v Ázerbájdžánu v bývalém SSSR. Poté, kdy byly tyto námitky doručeny žalované, požádala žalovaná dne 8. 3. 2018 Penzijní fond Ruské federace o potvrzení doby pojištění žalobkyně získané na území Ruské federace. Odpověď na tuto žádost obdržela žalovaná dne 9. 10. 2018, ve které Penzijní fond Ruské federace potvrdil platnost dob pojištění získaných žalobkyní na území Ruské federace a které uvedl v potvrzení ze dne 22. 9. 2017 na formuláři RU2/CZ, tj. období od 1. 9. 1980 do 3. 8. 1983 a od 25. 10. 1984 do 24. 12. 1988. Zároveň sdělil žalované, že nemůže potvrdit doby pojištění žalobkyně od 3. 5. 1971 do 26. 2. 1980 a od 31. 8. 1983 do 8. 10. 1984, neboť pracovní činnost v této době žalobkyně vykonávala na území Republiky Ázerbájdžán a ve federální databázi ruského nositele pojištění nebyla nalezena. Z osobního listu důchodového pojištění krajský soud dále zjistil, že žalobkyni byla započtena doba pojištění od 1. 9. 1980; nebyla tedy zhodnocena namítaná doba, kterou žalobkyně dokládala pracovní knížkou, v níž je uvedena doba studia Národohospodářského institutu z roku 1966 do roku 1970 a jednotlivá zaměstnání od 5. 3. 1971 do 24. 12. 1988.

6. Zásadní žalobní námitkou žalobkyně bylo to, že dle jejího názoru přiznaná výše starobního důchodu je příliš nízká s ohledem na vykonávanou práci vedoucího inženýra v Rusku a v tomto směru poukázala na pracovní knížku a doby pojištění před rokem 1980, které jí pro účely výše starobního důchodu nebyly započteny. Předtím studovala a pracovala v Ázerbájdžánu v bývalém SSSR a při rozhodování o dříve přiznaném invalidním důchodu a posléze starobním důchodu zasáhlo to, že mezi Republikou Ázerbájdžán a Českou republikou „není smlouva o důchodovém pojištění a také nastaly změny v důchodové legislativě ČR“. Žalobkyně tedy nenapadala žalobou způsob výpočtu výše starobního důchodu, který byl ostatně v odůvodnění napadeného rozhodnutí přehledně a podrobně vysvětlen. Podstatným žalobním bodem bylo to, že jí byla započtena ruská doba pojištění až od 1. 9. 1980, když předtím studovala a pracovala v Ázerbájdžánu. Republika Ázerbájdžán byla součástí Svazu sovětských socialistických republik, který zanikl ke konci roku 1991 a je tedy jedním z nástupnických států bývalého SSSR. Vztahy mezi bývalým Československem a Svazem sovětských socialistických republik v oblasti sociálního zabezpečení byly upraveny dohodou Československou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o sociálním zabezpečení ze dne 2. 12. 1959, která byla publikovaná pod č. 116/1960 Sb. a platná od 1. 7. 1960. Platnost této dohody skončila dnem 31. 12. 2008 vůči Ruské federaci a ve vztahu k ostatním nástupnickým státům včetně Ázerbájdžánské republiky zanikla dne 23. 9. 2009, kdy bylo publikováno sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 73/2009 Sb. m. s. k platnosti dvoustranných mezinárodních smluv mezi Českou republikou a Ázerbájdžánskou republikou. Následně žádná smlouva v oblasti sociálního zabezpečení mezi Českou republikou a Ázerbájdžán uzavřena nebyla. Při hodnocení doby zaměstnání žalobkyně v Ázerbájdžánu v namítaném období od roku 1971 do roku 1980 musela tedy žalovaná vycházet z právního stavu, který byl dán v době podání její žádosti o starobní důchod. Tuto žádost žalobkyně podala dne 5. 6. 2017, tedy v době, kdy již neplatila výše uvedená dohoda o sociálním zabezpečení mezi bývalým Svazem sovětských socialistických republik a Československou socialistickou republikou ze dne 2. 12. 1959 a kdy po ukončení její platnosti zanikla i ve vztahu k Republice Ázerbájdžán, jakožto jednoho z nástupnických států bývalého SSSR, s nímž další dohoda v oblasti sociálního

zabezpečení uzavřena nebyla. Jelikož tedy žalobkyně uplatnila žádost o starobní důchod dne 5. 6. 2017, nebylo možno postupovat podle výše uvedené dohody a zhodnotit jí doby pojištění získané v Ázerbájdžánu. Z dávkového spisu vyplynulo, že na žádost žalované potvrdil ruský nositel pojištění dobu pojištění žalobkyně na území Ruské federace za období od 1. 9. 1980 do 3. 8. 1983 a od 25. 10. 1984 do 24. 12. 1988. Dále sdělil, že od 3. 5. 1971 do 26. 2. 1980 a od 31. 8. 1983 do 8. 10. 1984 se pracovní činnost žalobkyně uskutečňovala na území Republiky Ázerbájdžán a ve federální databázi ruského nositele pojištění nebyla nalezena. Krajský soud proto uzavírá, že žalobní námitka ohledně nezapočtení doby pojištění získané žalobkyní v Republice Ázerbájdžán je nedůvodná. K námitce, že žalobkyně je státní občankou České republiky krajský soud dodává, že účast na důchodovém pojištění je závislá na účastenství na pojištění nemocenském a není tedy vázána na občanství České republiky či na trvalý pobyt pojištěnce na jiném území apod. Při rozhodování o výši starobního důchodu je žalovaná vázána zákonem o důchodovém pojištění a nemůže zohlednit námitky, že stanovená výše důchodu je příliš nízká., dřívější druh vykonávané práce pojištěnce a jeho sociální situaci. Nepříznivou sociální situaci občanů řeší totiž systém dávek pomoci v hmotné nouzi a nikoliv zákon o důchodovém pojištění.

7. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud proto žalobu žalobkyně v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání se souhlasem účastníků řízení podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
8. Žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně v tomto řízení úspěch neměla a žalované toto právo nenáleží ze zákona (ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s.).
9. Ustanovenému právními zástupci žalobkyně byla přiznána odměna ve výši jednoho úkonu právní služby za 3 100 Kč a jednoho režijního paušálu za 300 Kč, tj. 3 400 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. a) a § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 27. srpna 2019

JUDr. Petr Indráček

samosoudce